

Hồi 59

Oan Gia Lộ Hẹp

Trần Gia Lân ôm ấp nỗi tâm tư hiếu kỳ đi sang hướng bụi rậm nọ, đến bây giờ hắn vẫn không thể tưởng tượng được rốt cuộc người ẩn mình trong bụi rậm là nhân vật thế nào. Mặc dù hai người nói chuyện với nhau khá lâu, nhưng truyền âm và giọng nói thốt ra tự nhiên hoàn toàn khác biệt.

Khi hắn vừa đến trước bụi rậm, có một dáng người hiện ra lập tức.

Trần Gia Lân thất kinh kêu lên một tiếng:

- Té ra là người!

Người vừa hiện thân chính là Huyết Thủ Thiểu Đông mà hắn hận muốn ăn tươi nuốt sống gã, hắn lấy làm ngạc nhiên hết sức. Hắn sực liền tưởng đến hai vợ chồng mình huynh Lâm Nhị Lăng bị giết, đồng thời hắn đã trung ác kế tại cánh rừng gần bến sông, tức thì lửa giận sôi lên sùng sục.

Huyết Thủ Thiểu Đông chấp tay mỉm cười nói:

- Chắc ngươi không ngờ chính là ta chứ?

Trần Gia Lân nổi giận ùng ùng nói:

- Phan Văn, giữ lời hứa hẹn với ngươi không còn chút ý nghĩa gì hết?

Huyết Thủ Thiểu Đông thần nhiên nói:

- Ngươi muốn nói sự kiện xác chết trong áo quan chứ gì?

Trần Gia Lân lạnh lùng đặng hắng một tiếng nói:

- Hừ! Ngươi dám nói dối với ta rằng trong áo quan có báu vật mà hôm trước ngươi đã đánh lừa lấy từ tay ta, để ta can thiệp cho ngươi, sau đó lại nuốt lời đào tẩu... quả thực ngươi vô liêm sỉ hết sức!

Huyết Thủ Thiểu Đông cau mày, nói:

- Lúc này ngươi đã nói đêm nay không đề cập đến quá khứ nữa kia mà.

Trần Gia Lân giận đến nổi mồm mũi phun ra khói lửa, căm phẫn nói:

- Không đề cập cũng được, thế nhưng số nợ này sớm muộn gì cũng phải giải quyết thôi.

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Việc đó để sau hãy tính, bây giờ hãy bàn việc đêm nay trước đã?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Phan Văn, xem như đêm nay ta nợ ngươi một món nhân tình, ta quyết trả lại cho ngươi không sai, thế nhưng ngươi chớ hòng ta bỏ qua số nợ cũ này.

Huyết Thủ Thiếu Đông cười cay đắng một tiếng:

- Tại hạ không hề suy nghĩ như thế, quả thực như ngươi vừa nói ân oán phải phân minh?

Lửa giận trong lòng Trần Gia Lân sôi lên sùng sục nhưng bất tiện bột phát, hấn không thể thất hứa với đối phương, thế rồi cố đè nén cơn lửa giận xuống nói:

- Bây giờ còn điều gì cần bàn nữa?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ngươi chớ hiểu lầm rằng lúc này tại hạ trợ giúp ngươi thoát khỏi Khô Lâu Chiều Hồn của Bạch Cốt Ma là cố tình thi ân huệ, vì ta trọng ngươi là một nam tử hán, không muốn ngươi hủy. Đây là điều tại hạ tự nguyện làm như vậy, ngươi không cần bận tâm điều này, bây giờ ta chỉ nói một câu...

Trần Gia Lân không thể phủ nhận rằng nếu không nhờ gã kịp thời đánh thức mình, thì mình quyết phải hủy dưới tay của Bạch Cốt Ma Thôi Nguyên không sai. Hấn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Được, xem như ngươi nói phải, tại hạ sẵn sàng ghi nhận món nhân tình này, ngươi có điều gì muốn nói cứ việc nói đi.

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêm sắc mặt nói:

- Hiềm khích giữa ngươi và ta chỉ được giải quyết trong lúc ta và ngươi đơn độc gặp nhau. Ngoài ra ở trong bất cứ trường hợp nào nếu có người thứ ba tại hiện trường, xin ngươi chớ dối địch với ta, ngươi có bằng lòng điều yêu cầu này của ta chăng?

Điều yêu cầu của đối phương đặc biệt vô cùng, Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, sau đó cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Phan Văn, người khéo tính toán đấy, người định bảo tại hạ mãi không được đòi nợ người ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Ta không nói như thế.

Trần Gia Lân cười khẩy nói:

- Không nói cũng như đã nói rồi còn gì nữa. Thử nghĩ lại xem, nếu có người thứ ba có mặt tại hiện trường thì không được đối địch với người thế thì người chỉ âm thầm mang theo một thủ hạ, y sẽ đoán ra người thứ ba ngay...

Huyết Thủ Thiếu Đông xua hai tay nói:

- Người lầm rồi, người thứ ba mà ta muốn nói ở đây là người ngoài, cũng có ý nghĩa nói rằng muốn một gặp lúc ta đang làm một việc gì đó, xin người chớ làm hỏng việc của ta thế thôi, người trong nhà thì không nằm trong điều yêu cầu này.

Trần Gia Lân trầm ngâm giây lát nói:

- Tại sao người lại yêu cầu như thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười thần bí một tiếng nói:

- Đây là vấn đề lập trường, mọi người thấy đều có nỗi khổ riêng tư, nhưng ta lấy nhân cách bảo chúng, quyết không phải là gian kế gì cả.

Trần Gia Lân cười thầm trong bụng, suýt nữa buột miệng hỏi nhân cách của người mỗi một câu đáng giá bao nhiêu? Nhưng hấn suy nghĩ kỹ lại mới thọ ân huệ của gã, nên chẳng tiện buông lời như vậy, hấn bèn nói giọng lạnh nhạt:

- Vì nể món nhân tình vừa rồi, tại hạ bằng lòng điều kiện này, lúc mà người đơn độc gặp lại sẽ là hậu kết nợ nần!

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ cười một tiếng nói:

- Lời nói đến đây là hết, xin cáo từ vậy.

Nói xong, gã phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ biến mất của đối phương khẽ lắc đầu một cái. Hấn không sao hiểu nổi ý đồ của Huyết Thủ Thiếu Đông, nếu như bảo rằng gã sợ mình tầm thù, thì để cho mình hủy dưới tay của Bạch Cốt Ma cho rồi, như vậy có hay không? Tại sao hấn lại tiếp tay mình làm gì?

Lúc ở bến sông Giang mình từng hoài nghi gã cố ý mượn dao giết người, bây giờ xem xét kỹ lại hình như không phải như thế vậy thì tại sao?

Chẳng biết Võ Lâm Tiên Cơ vẫn còn ẩn núp chỗ cũ chẳng?

Thời gian trải qua lâu như thế, nàng cũng phải hiện thân rồi chứ, tại sao không thấy bóng người đâu cả?

Mình đã trả thù cho Châu lão gia rồi bây giờ chỉ còn món nợ máu của hai vợ chồng nghĩa huynh Lâm Nhị Lăng chưa giải quyết thôi, biết bao giờ mới gặp lại Huyết Thủ Thiếu Đông để kết liễu món nợ cho xong đây?

Nếu sau khi giải quyết xong mọi việc, mình còn cần thiết ở lại giang hồ nữa không?

Trở về hồ Bà Dương hành nghề đánh cá năm xưa chẳng?

Hắn sực liên tưởng đến về nhà, tức thì lại nghĩ tới ái tử Ngọc Lan, nó bảo mình dẫn mẹ nó về, ấu nhi còn khờ dại, biết ăn nói thế nào với nó đây?...

Còn nữa, nghi vấn về ân oán giữa sư môn và Mẫu Đơn lệnh chủ, mình có nên làm sáng tỏ chẳng?

Nữ nhân thần bí trong rừng khuyên bảo mình tận chút sức mọn cho võ lâm, hắn nên làm thế nào nữa đây?

...

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh yếu ớt vang vọng vang tới:

- Tử phu, ta đến các nơi tìm chàng này giờ, thì ra chàng lại đứng ngăn người tại đây!

Trần Gia Lan ngược đầu nhìn tới trước thấy Võ Lâm Tiên Cơ lẳng lặng đứng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng hai trượng từ lúc nào mà hắn chẳng hay biết gì hết.

Hắn thoáng ngăn người trong giây lát sau đó lên tiếng nói:

- Ta đang muốn quay trở về chỗ cũ tìm nàng đây!

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Không nên ở lại đây lâu nữa, Tả Đài Dung đã rời khỏi đây từ lâu, ắt phải dẫn tới một nhóm người không sai.

Trần Gia Lan cau mày nói:

- Phải rồi, nên chôn cất xác chết Bạch Cốt Ma trước đã!

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu nói:

- Không cần thiết nữa!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Không cần thiết ư? Tại sao thế?

- Đã có người lo liệu cho người rồi!

- Ô! Là ai thế?

- Nữ nhân thần bí nọ!

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Làm gì có chuyện đó! Chẳng lẽ chính Phân muội đã mục kích như thế?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu một cái, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Bấy giờ trong bóng tối có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi họ, nhưng hai người không phát hiện thấy thôi.

Trần Gia Lân động lòng nói:

- Phân muội, nàng có cảm thấy gì chẳng? Ta hoài nghi Ngự Lang giả hiệu chính do nữ nhân thần bí nọ đã hóa trang ra...

Võ Lâm Tiên Cơ xécher ngược đôi lông mày liễu lên nói:

- Tại sao tỷ phụ lại suy nghĩ như thế?

Trần Gia Lân nói:

- Thứ nhất, hai bên đều có thân pháp kinh hồn như nhau. Thứ hai, thân hình của nữ nhân thần bí và thân hình của người mạo danh ta hơi giống nhau. Thứ ba, giọng nói của hai bên thấy đều rất quái dị, hình như y cố tình dùng nội công cải biến thế thôi.

Võ Lâm Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Còn thứ tư thì sao nữa?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Hết rồi, căn cứ ba điều ta vừa nói chẳng lẽ không chỗ nào đáng nghi sao?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chỉ khả nghi thôi, chứ không thể chứng thực được, chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã.

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Phân muội, chúng ta... phải chia tay tại đây thôi!

Võ Lâm Tiên Cơ mặt hơi biến sắc, nói:

- Chia tay, tại sao thế!

Trần Gia Lân hạ thấp giọng nói:

- Nàng có thể che chở cho ta, hay là để ta lọt vào lưới?

Võ Lâm Tiên Cơ nghe hắn nói thế, tức thì cứng họng nói chẳng lên lời.

Trần Gia Lân lại nói tiếp:

- Cho nên ta nghĩ rằng, chúng ta lên tạm thời chia tay là thế.

Hắn nói tới đây, dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Chính Ngư Lang giả hiệu đã giải cứu ta, nên nàng không bị liên lụy gì cả, nếu để họ phát hiện nàng đi chung với ta, thì nàng không được yên đâu.

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt nhìn Trần Gia Lân một cái, ấp úng nói:

- Chia tay cũng được thôi, chàng có thể... đến gặp mẹ ta một lần nữa không?

Trần Gia Lân thoát nghe đề cập đến Bà Dương phu nhân mẹ của nàng, tức thì liên tưởng đến cái chết của Lâm Nhị Lăng và Đinh Hương, và một số người vô tội nữa, mặc dù bảo rằng Bà Dương phu nhân ở trong trường hợp mất tự chủ, nhưng vẫn không sao tránh khỏi tai tiếng trợ hổ tác ác, thế rồi hắn cau mày nói:

- Nàng bảo ta đến gặp nhạc mẫu đại nhân chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, biết chàng có thành kiến với lão nhân gia người, nhưng vẫn mong rằng chàng hãy đến gặp lão nhân gia người một lần nữa.

- Có việc chi chẳng?

- Không có chi cả, ta nghĩ rằng... có lẽ lão nhân gia người có điều muốn nói với chàng...

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Tại sao Phân muội lại biết lão nhân gia người có điều muốn nói với ta?

Võ Lâm Tiên Cơ mặt mày ửng đỏ, cúi đầu nói giọng e lệ:

- Ví dụ nói rằng... môn chủ quyết chí bảo hai chúng ta... chẳng biết lão nhân gia người có ý kiến thế nào?

Trần Gia Luân động lòng, té ra nàng muốn nói vấn đề này, tức thì mặt mày ửng đỏ nói:

- Có lẽ lão nhân gia người không có ý kiến!

- Tại sao vậy?

- Tại vì đây là ý kiến của môn chủ nàng, đồng thời cũng có thể nói rằng đây là mệnh lệnh.

Võ Lâm Tiên Cơ mím môi không nói gì cả.

Trần Gia Luân lại chìm đắm trong cơn suy nghĩ, Mẫu Đơn lệnh chủ quyết chí muốn hai người kết hợp, rốt cuộc bà ta có mưu đồ gì đây?

Thình lình ngay lúc này...

Có vài bóng người từ nơi xa xa chạy tới.

Trần Gia Luân hấp tấp nói:

- Phân muội, có người đến, nàng mau rời khỏi đây đi!

Võ Lâm Tiên Cơ ngoái cổ ra sau nói:

- Còn chàng thì sao?

Trần Gia Luân nói:

- Ta sẽ đi vòng một nối khác, chúng ta không thể đi chung một tuyến đường.

Số người sắp đến chia làm nhiều toán từ từ lục soát về hướng rừng cây.

Võ Lâm Tiên Cơ biết rằng không thể nói gì được nữa, nàng đành nói một tiếng: "Hãy bảo trọng". Sau đó phi thân rời khỏi ngay, Trần Gia Luân thì lượn mình lao về hướng bên trái.

Không cần phải nói cũng biết số người vừa đến này chính là viện binh mà Tả Đài Dung gọi tới.

Trần Gia Luân vừa chạy vừa nghĩ bụng: "Tại sao nữ nhân thần bí nọ lại chuyển thi hài của Bạch Cốt Ma đi nơi khác ư?"

Đối phương lại cảnh cáo Cổ Hồng Liên rằng cấm nàng không được quấy nhiễu mình, tại sao vậy?

Trần Gia Lân thoát vừa chạy tới bìa rừng, bỗng có một bóng người cao lớn lướt tới chặn trước mặt mình. Hắn lập tức dừng người lại, phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật nảy người lên, té ra đối phương chính là Huyết Thần Đông Phương Vũ, hai mắt óng ánh tia ra luồng ánh sáng đỏ lòe, khiến người trông thấy phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Trần Gia Lân nhủ thầm: “Đối phương là sư phụ của huynh đệ Ngô Hoàng Văn, vì tâm thần bị chế phục nên đã trở thành công cụ của Mẫu Đơn lệnh chủ, tốt nhất chớ động thủ với lão, có điều lạ rằng nhóm người Túy Ông sớm đã lấy được Thiên Niên Thiềm Châu. Tại sao đã như thế lại không giải cứu lão cho rồi?”

Huyết Thần Đông Phương Vũ vẫn đứng yên bất động không nói một lời nào hết, khác hẳn với tính tình nóng nảy như mọi khi.

Lão đang chờ đợi viện binh đến hợp công, hay là suy nghĩ quĩ kế gì chuẩn bị đánh một kích cho thành công đây?

Nếu cạy vào công lực Trần Gia Lân dư sức ứng phó lão, chỉ ngại rằng cao thủ phe lão bất thành linh kéo tới mà thôi.

Trong lòng Trần Gia Lân thấp thỏm chẳng yên, hắn chuẩn bị...

Thình lình...

Huyết Thần Đông Phương Vũ gầm thét một tiếng:

- Hãy lục soát hướng bên trái nào.

Dứt lời, lão phi thân lao phi thân về hướng bên trái trước.

Trần Gia Lân ngẩn người ra tại chỗ, hắn không ngờ sự việc lại xảy ra như thế, lão không động thủ với mình đã đành, hơn nữa lại điều người sang một hướng khác, tại sao thế?

Chẳng lẽ Mẫu Đơn lệnh chủ đã căn dặn như vậy chăng?

Nhưng không đúng, mục đích đối phương xuất động phen này chính là truy nã hai Ngư Lang thật và giả kia mà, nhưng tại sao lão lại buông tay ra như thế?

Quả thực hắn không sao hiểu nổi điều này?

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát, hắn thực sự cảm thấy rằng tốt hơn mình nên rời khỏi đây, bây giờ tạm thời không thể trở về Nam Xương nữa rồi.

Hắn nghĩ đến đây lập tức phi thân chạy về hướng hoang dã.

Có một bóng người hiện ra như một hồn ma bóng quĩ, âm thầm rượt theo sau lưng hắn, nhưng hắn chẳng hề hay biết gì cả.

oOo

Tại Phụng quán, có một nam một nữ đang ngồi đối mặt với nhau ở trong một tiểu khách sảnh được bố trí hoa lệ, hai người nhấm nháp từng hớp trà thơm trò chuyện thật vui. Nam nhân là Trần Gia Lân, còn nữ nhân là Cổ Hồng Liên một kỳ nữ tử thần bí đã ẩn thân trong chốn phong trần.

Cổ Hồng Liên ăn mặc giản tiện không thoa phấn son, biểu hiện ra một nét đẹp tự nhiên thoát tục.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, đang lúc vào khoảng giờ thìn.

Mặt mày Cổ Hồng Liên tươi như hoa xuân hé nở nói:

- Trần thiếu hiệp, không ngờ ngươi lại dám đến đây, hơn nữa lại nhanh như thế.

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên nói:

- Này Cổ cô nương, tại hạ bị bọn thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ truy kích, bất tiện nghỉ lại khách điểm, cho nên... đã nghĩ tới chỗ này đây là nơi thanh tịnh nhất, đành phải đến làm phiền thôi!

Cổ Hồng Liên nghe nói thế liền bĩu môi, nói giọng hờn dỗi rằng:

- Ô! Té ra ngươi đến đây chỉ để lánh nạn mà thôi, chứ chẳng thực lòng đến thăm viếng ta!

Trần Gia Lân dần dần về ngôn từ, nhất thời chẳng biết trả lời thế nào đây, mặt mày nóng bừng lên lập tức.

Cổ Hồng Liên mỉm cười nói:

- Trần thiếu hiệp, ta chỉ nói đùa thế thôi, chàng đến đây là quý lắm rồi, từ bây giờ ta không gặp bất cứ khách nhân nào hết, để hai chúng ta... được yên tĩnh nói chuyện!

Nói xong, nàng lại cười một tiếng thật tươi.

Trần Gia Lân trầm tư giây lát nói:

- Này Cổ cô nương, xin lượng thứ tại hạ nói lời thẳng thắn, mặc dù bảo rằng giang hồ nữ nhi không câu chấp tiểu tiết, thế nhưng vẫn phải thận trọng tiếng tăm. Cô nương là kỳ nữ tử, tại sao lại phải giữ chân ở những chốn như thế?

Cổ Hồng Liên bình thần nói:

- Quả thực thiếu hiệp nói phải, thế nhưng thiếp đây cũng chẳng phải là phú thất thiên kim, hoặc đại gia khuê tú, người giang hồ là người giang hồ, chỉ biết giữ thân trong sạch, dù có giữ thân ở đâu đi nữa cũng chẳng sao cả!

Trần Gia Lân ngượng ngùng nói:

- Đương nhiên, nhưng tại hạ vẫn cảm thấy rằng cô nương ắt phải có điều tâm tư ẩn khó nói...

Cổ Hồng Liên sáng khoái nói:

- Quả thực chàng nói không sai chút nào...

Cô ta chỉ nói tới đây thì tắt ngang.

Trần Gia Lân cũng không muốn tìm hiểu tư ẩn của đối phương, nên lập tức lái sang đề tài khác nói:

- Chắc người giang hồ hạng bình thường ít khi nào đến đây thì phải?

Cổ Hồng Liên khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, những nhân vật đến đây đều là hạng người tự xưng là cao thủ nhất lưu, cũng như hạng người Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương ngoài ra là số thương gia có nhiều tiền mà khó ưa ấy.

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Cô nương chẳng cảm thấy chán ghét điều này chăng?

Cổ Hồng Liên nói:

- Thiếp chỉ diễn tuồng thế thôi, thích ở thì ở, thích đi thì đi, cũng chẳng có gì cho là chán ghét cả.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng người vượt tường vào tiểu lâu chạy tới cửa khách sảnh.

Vị trí Trần Gia Lân đang ngồi đầu mặt về hướng khách sảnh, bóng người vừa lướt tới thì hần phát hiện ngay. Đợi khi hần trông thấy rõ mặt mũi đối phương, tức thì hai mắt đỏ ngầu, và đứng phắt dậy nói giọng lạnh lùng:

- Quả thật trái đất tròn đi đâu mà chẳng gặp lại?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>